

Све чешће се у штампи, као и у разној литератури, срећемо са изразима “срБски”, а да ретко ко покуша да објасни ту појаву. На овом месту ћемо пажњу посветити управо овом питању, а за пример ћемо узети горе помињане речи: срБски.

Када читалац наиђе на придев “српски” написан у облику “србски” прво што му падне на памет је да се ради о грешци аутора који није најбоље упознат са правилом једначења сугласника по звучности, које налаже да у овом случају Б прелази у П. Па се често чује и примедба: “Овај није чуо за Вука Караџића”.

Но, да ли је заиста тако? Облик “србски” користе углавном они који су врло добро упознати са овим правилом, те намерно скрећу пажњу на њега. Многи се изненаде када чују да је и сам Вук Стефановић Караџић користио облик са словом Б. Наиме, не само што је први речник штампан као “срБски” него и сам Вук о овом питању кореспондира са Владиком Лукијаном Мушицким, када му у свом писму наводи: “...у Рјечнику ће србском бити описани готово сви обичаји србски.” На овај део Мушицки одговара у свом следећем писму Караџићу речима: “...србски, Србкиња мора остати... И Немци кажу Хабсбург, и ми љубко а не љупко... Да знам да ћете печатити Српски, а не Србски, расписивао бих на све стране и викао из петних жила да вам не дају ни крајцаре.” Са оваквим ставом, верујемо, сложио би се и наш познати песник Павле Поповић Шабчанин, а нарочито Милица Стојадиновић Србкиња. У то време је наша највећа песникиња била на врхунцу европске славе, а свом је имену сама додала наставак “Србкиња”. Вук је с њом био у врло добрим односима и није забележено да је он, или било ко други, приговарао како једна од најпознатијих поета у ондашњој Европи не зна да се потпише. На крају крајева, ту су и ондашње “Новине Србске” да пазе на језик. Дакле, облик “србски” је доминирао у другој половини XIX века, једнако као што је у првој доминирао облик “сербски”, који се изговарао као “сјербски”.

Стандардизацијом језика “Матица Српска” усвојила је облик “српски”, што никако није спорно. Међутим, неки наши данашњи лингвисти наводе врло разумљиве аргументе у одбарну облика “србски”. Па тако проф. др. Љубомир Т. Грујић каже: “Погледајмо пример са изведеницама од речи ГРБ. Придев од њега је грБски, а не грПски. Зашто ту није примењено правило о једначењу по звучности? Поготово што је ГРБ властита именица. Друго правило каже да када је властита именица корен изведене речи, онда се она задржава у оригиналном облику, тј. не мења се, у изведеној речи, као што су

Српкиња, Србство, српски изведене речи од имена (властите именице) СРБ.”

Интересантно је и како смо дошли до облика срПски, јер ако погледамо неке друге језике видимо да је свуда у употреби оригинални облик, са словом Б. Тако је наш језик код Словенаца и данас “србски”, код Руса “сербски”, код Енглеза “Serbian” итд. Нигде “српског”, “серпског” нити “Serpian”.

Дакле, како и зашто смо ми Срби променили име сопственом језику? Опет се враћамо на Вука Стефановића Караџића и његову реформу. Опште је познато да је Вук живео и радио у Бечу. У то време је Турска империја била већ у стању распадања (неколико деценија касније се коначно и распала) а за превласт на Балкану борила су се два царства, Аустроугарска и Русија. Балкан је тада био у геополитичком погледу најбитнија тачка у свету, јер би она сила која контролише Балкан, контролисала и коридор Исток-Запад. То ривалство Русије и Аустроугарске, око контроле Балкана, довело је и до Првог светског рата, у коме су нестала оба царства. Срби су тада били најбројнији и најснажнији народ на Балкану, а као Словени, и то Православни Словени, били су врло блиски Русима. Беч је ту везу покушавао да ублажи што је могуће више, па је из тог разлога финансирао и Вукову реформу, која је у тадашњој Србији, Црној Гори, као и Војводству Србији дочекана “на нож”. Између осталог дошло је и до иницијативе да се “срБски” мења у “срПски” јер Немци нису могли друкчије да изговоре. О свему овоме много детаљније пише Милослав Самарџић у својој књизи »Тајне “Вукове Реформе”«, коју препоручујемо онима који желе подробније да се информишу.

Овај примера говоре о страном утицају и да се своди на “одрођавање” Срба од Православних словенских народа. Можда је најочигледнији доказ за овакву тврдњу офанзива на ћирилицу, која се немилосрдно прогони из Србије. Није страшно што Срби пишу српским језиком, а не србским, ако знају шта пишу тим језиком и какве и чије симболе (и у какве сврхе) користе. Али страшно је ако тога нису свесни, па им се сутра деси да се ћирилица потпуно укине, а везе са нашим коренима потпуно затру. У том случају неће бити изненађење да за пола века, или век, на Балкану живи мало племе Српа, унијата, који пишу Гајевом латиницом и своје корене траже у Загребу, Бечу и Ватикану.

Немања С. Мрђеновић

Србуљаши против срписта

Уводно слово

Ко су србуљаши?

Србуља јесте древна књига Србскога народа још од искона писана словима наше старе азбуке СРБИЦЕ (буквице или познатије као ћирилица и глагољица). Замешатељство око имена писма, имена слова и историје наше писмености најзад треба да се разреши то јест одврзе. Ми који радимо на одврзивању разних замешатељства кроз векове, проучавањем србуља, старих записа и натписа, називамо се србуљашима. Проучавајући старосрбско слово и србуље, из љубави према слову и нашим прапретцима, писцима и преписивачима дошли смо до духовности која је дар Духа Светога, Богу хвала и слава!

Ко су срписти?

То су они који не разликују срп од СРБА. Наши стари су писали од Светога Саве првог архиепископа србског од када је наша Црква постала самостална (аутокефална) 1219 г. Србски, а понекад и сербски, писало се све до 1868 г. када се прелази на српски правопис који је подстакнут 1818 г. објављивањем "Српског рјечника" који је потписао Вук Караџић. Највеће замешатељство се догодило током 19. века. Али, хвала Богу научили смо се од Константина Философа да се гршке поправљају онако како су и настале, писањем.

Говор је дар Божји. Разумете ли говор ових слова? Ова слова нам нешто слове – говоре тј. глагољају:

ИСКОНИ БИ СЛОВО И СЛОВО БИ К БОГУ И БОГ БИ СЛОВО

алиниково старосрбско четворојеванђеље, средина 14. века.

Како су изговарали наши прапретци ова слова и како је то звучало ми то не знамо и не чујемо, али зато веома добро можемо да видимо и разумемо како су словили: ришући у камену и глини или клешући у стенама и шарајући по зидовима, дељући у дрвету, писајући у књигама од пергамента или штампајући на папиру. Као што се ми данас

користимо умреженим рачунарима да бисмо пренели неку поруку, мисао или осећање, на електронски начин, тако су и они имали потребу, у своје време, да нам кажу све то на неки од њима распосоживих и приступачних начина. Говор се преноси са генерације на генерацију и чува тајну дуже него папир који лако изгори или стена која се распадне или дрво које сатруне. Живо предање и наше просвећење откривају нам тајне света и писма. Светци, светитељи они који виде целину то јест све то (све-то) су пример и главни оријентир у нашем раду је Свето Писмо. Као првога споменућемо Светога Николаја Жичког, новог Златоустог, 77. Србина светитеља као и многе друге просвећене и продуховљене Србе: П.П. Његоша, државнике и краљеве Милутина, Драгутина, Лазара, цара Душана са титулом на латинском Rex Rasie Stefan Imperator Romanie (Краљ Рашке Стефан Цар Византије) по све до Светога Саве (Растка Немањића) првог архиепископа Србског, и још даље до равноапостолних светоучитеља Кирила и Методиа. Па још дубље у прошлост све до античких срба Илира и Трачана (Illyrer Thraker) то јест Рашана или Етрашана (Etrusker) - Пелазга који су оставили своје писане трагове. Поменимо и Лепенски вир, Винчу, Бањицу и остала археолошка налазишта која су повезана у винчанску културу, винчанским писмом, СРБИЦОМ.

Ако се деси да се само нешто заборави или погрешно протумачи било случајно или злонамерно онда генерације наслеђују и уграђену грешку, а као прву гршку навешћемо пример у следећем тексту из прошлог броја "Права на реч" са насловом **СРБ или СРП**.

ЈАЗУ (Југославенска Академија Знаности и Умјетности) која данас 2004. г. не постоји под овим именом, основана је у Загребу 1866. г. уз новчани дар од 50.000 форинти бискупа Јосипа Штросмајера. Привремено укинута од усташких власти 12.07.1941. обновљена 1946-47. Поред низа издања из области историје и књижевности и др., већ од 1878. започиње Ђуро Даничић (срписта) рад на Рјечнику хрватског или српског језика, који је настављен у каснијим годинама комунистичке диктатуре и лажног братства (српова и кравата), а како се завршило видимо сада: размножио се на неке „нове“ језике. Ми србуљаши тврдимо да је увек био само Србски. А што су се хрвати одрекли свога и примили наш то је већ њихов проблем. Они сада покушавају да кваре помало не би ли изгледало мало другачије али словокрадице остају то шта јесу: кривотворци. ЈАЗУ је променила име 1991 г. у ХАЗУ (Хрватска Академија Знаности и Умјетности) Ако би смо сада тумачили Даничића значило би и да је Хрватска и Српска то јест Хрватска или Српска, значи Српска Академија Знаности и Умјетности! Ако они могу да замене југославенску за хрватску онда по том принципу и ми можемо с правом је звати хрватскосрпска или српскохрватска то јест српска.

СРБ или СРП

Српски језик је веома оштар језик јер се користи при жетви. Да би срп био оштар потребно га је исковати. Како и зашто је искован српски језик? Одговор ћете можда пронаћи у овом запису господина Србенде Теодулића.

Одакле то да **Б** пређе у **П** ? Како је Буки постало Покој?, када у стросрбском писму није било никакве забуне: Срби слове србски док се српом и српским језиком жање жито али и коров. Срп је једно старинско оруђе, земљорадничка алатка, која се скоро више и не користи, али пре око 200 година у време реформисања нашег писма, направљена је велика заврзлама и замешатељство испод које се потписао неуки Вук Караџић.

Доказ и Извор: Сабрана дела Вук Стеф. Караџић књига „СРПСКИ РЈЕЧНИК ” у издању ПРОСВЕТА-НОЛИТ. Наводимо цитатат из поговора који је написао Др. Павле Ивић стр.38 и 39: „Вуково знање како немачког, тако и латинског језика било је непотпуно (он је латински управо учио у Шишатовцу током свог боравка 1816). Вук и Копитар су се надали да ће око превода на немачки Вуку помоћи Мушицки. Али тај књижевник пун великих планова, који је у животу ипак тако мало урадио – није имао времена. Сав посао остао је Копитару. „Ја сам Вама казао ”, писао му је Вук августа 1816, „да ћете Ви имати посла око Србског Рјечника више него ја”.”.

Обратите пажњу да и сам Вук користи Б када када слови око Србског Рјечника. Тек под Копитаревим утицајем прелази на П. Зашто? Ко је? И шта је био Копитар?

Извор и одговор: Мала енциклопедија ПРОСВЕТА стр. 862.: „КОПИТАР Јернеј-Бартол (1780 – 1844) славист (Словенија); цензор за словенске и грчке књиге код бечке владе; један од оснивача славистике; учитељ, помагач и заштитник В. Караџића. Бавио се проучавањем свих, нарочито словенских језика. Написао (1808 – 09) прву научну граматику словеначког језика (Grammatik der slavischen Sprache in Krain, Karnten und Steiermark); био је за народни језик у књижевности, иако сам није писао словеначки, и за један упрошћен правопис; те своје идеје пренео је на Вука; од њега је Вук научио каква треба да буде азбука за један језик. Подстакао је Вука да скупља народне умотворине и упутио га да напише српску граматику и речник. Први је издао Брижинске споменике (1836), и у вези с њима поставио тзв. Панонску теорију о пореклу старословенског језика. Био је аустрофил и одушевљени јозефинист.”

С. Теодулић одговара: име СРБ је исправно јер то значи: **С**лово **Р**еци **Б**ог, док је кривао сечиво СРП са значењем:

С

лово

Р

еци

П

окој.

Образложење

СРБ је корен имена народа нашег СРБСКОГ, СРБИ или СРБЉИ, СРБИН, СРБКИЊА, СРБЧЕ, СРБСКИ, СРБИЈА, СРБАДИЈА, СРБО итд. Корен се не може мењати само се наставци могу мењати. Ако се измени корен мења се и смисао.

Свети САВА први архиепископ СРБСКИ. Тако стоји написно у Дечанима! И тако треба да се пише данас, а и у будућности!!!

Србски је исправно - српскочекићарски није

Богу хвала и слава

Ово је срп

А ово је печат СРБСКОГ УЧЕНОГ ДРУШТВА из 1864 г.

Ово би била одлична шала, али није већ је крвава истина и доказ да је срп призван из духовн

Образложење:

И у савременом правопису се објашњава да је (P) слово помоћни самогласник (вокал) поред осн

Волтер слови: „Лакше је веровати у лаж која се чула безброј пута, него у истину, која се чује први пут!...“